

Sy-li spēwał,
Pilnje džęłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosc ma;
Bóh pak swérny
Přez spar měrny
Čerstwosc da.

Njeh ty spēwał,
Swérnje džęłał
Wšędny dny;
Džęń pak swjaty
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes ma
Njeh cí khma
Ziwnosc je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wubawa ho kóždu kobotu w Smolerje; knihicizničerni w Budyschinje a je tam sa schwórtlětnu pschedplatu 60 pj. dostacž

Sswjata Trojiza.

4. Mójs. 6, 22—27.

Na kónzu kemschenja abo druheje kwojatocžnosće w Božim domje, je kłowami horjeka naspomnjeneho texta požohnowanj, kž ho husto wrócił do twojeho domu a do twojeho powołanja. Teke kłowa kž hódne, so je kžebi ras bliže rospominamy, wó kžebje džęńka na kžwjedženju Sswjateje Trojizy. Wone wschaf t nam rěča wo tym Trojenicžkim Bóhu, do kotrehož my kšchecžijenjo wěriny a ke kotremuž kž wo snajemy w tych kšchecžartiklach naschecje kšchecžanjskeje wěrny. Wucžba wo Sswjatej Trojizy ma džęńka wjele njepschecželow. Njeměrjazy a tež pobožni, kiž kž biblije jenuž tak daloko džęřa, kaž kž jim lubi, přęja Trojenicžkeho Boha a wuřmęschuja ewntnje w šhromadžisnach kaž piřnje w nowinach a lecžazach kłojenach wucžbu wo Sswjatej Trojizy. My pak chžemy kž biblije džęřecž tež tam, hđžež kłabuschki čłowški rosoni bójske potajnstwa dwu kłędžicž njemóže, a chžemy je wěrícž. Wucžba wo Sswjatej Trojizy a tole mjeno drje njeje w bibliji s křótkim kłowom jako tajka wuprajena, ale wschelke schpruchi nař ju tola wucža. Wschęžitaj kžebi jeno ras te biblijske městna, kiž čži na posłednich stronach twojeye biblije „pokasowar wotdželenjow se kžwiateho piřma na njedžele a kžwjedženje zyrkwiného lęta“ mjenuje; dopomń kž tamneho kłowa, s kotrymž japoschtol Pawol na kónzu kžwójeho druheho lista kžwojim pschecželam w Korinthu pschecje: „Ča hnada nascheho kšnjesa Jesom Křhřta, ta luboscž Wóža a tón dostatk teho Sswjateho Ducha budž s wami wschitkimi“; dopomń kž, schtož stej 1. kšcže křwj. Jana, 5. staw, 7. stucžka:

„Dšjo kž, kiž křwęcža w njebjękach: tón Wótz, to kłowo a tón Sswjaty duch; a čži tšjo kž jene“; dopomń kž tež pschitkajnje křwojateho miřionstwa: „Wucžęje wschitkich póhanow a kšchęcicže jich w mjenę teho Wóža a teho Ssyna a teho Sswjateho Ducha“, a tež ty, je-li so nochžęch s wopřędka a žple wěrnosčž biblije a naschecje kšchecžanjskeje wěrny přęcž, pósnajęch a pschidajęch, so je jedyn Trojenicžki Bóh, Bóh Wóčęz, Bóh Ssyn a Bóh Sswjaty Duch.

Stary Sakon powjeda, kač Bóh Wóčęz křwět stwori a džęřzi. Galle Nowy Sakon nam powjeda wo narodu, žiwjenju, čžęřpjenju, wumřęcžju, stanjenju, njebjęstpicžju a kšnjęženju Boha teho Ssyna a wo wulęcžju a skutkowanju Sswjateho Ducha. Duž my w Starym Sakonju hišchęje njemóžemy phtacž tu wěru do Trojenicžkeho Boha, hacžrunje tam tež čžitamy wo Ssynu a Duchu, kotrehož budže tón Wóčęz pókłacž. Hđž pak Stary Sakon na Nowy pschihótuję a kž psches Nowy wuřkaduje, hda drje kž w nim hišchęje nježada ta wěra do Trojenicžkeho Boha, ale ta wucžba wo Trojenicžkim Bóhu leži tola hižom wo nim potajena a we wschelakich schpruchach Stareho Sakonja my, kiž Nowy Sakon snajemy, Trojenicžkeho Boha nadeńdžemy. Čač tež w naschim naspomnjęnym tekstę: „Tón kšnjęs požohnuj tebe a šwaruj tebe; tón kšnjęs rošřwęcž křwoje woblicžo na tebi a budž tebi hnadny; tón kšnjęs posłęhń křwoje woblicžo na tebe a daj tebi tón męř!“ Teke kłowa kž křwojate požohnowanje nascheho Boha. Wschę horje Sinai je Mójsař křkšchi s rta Wóžeho a pschitkasa Haronej a jeho měschnikam, so bychu s tutymi kłowami kóždu džęń po ranšchim a wječžornym woporu Boži lud křwojatocžnje požohnowali. Čole požohnowanje je nětk lętwyřazh stare, na 1900 lęť kž trjeba we wóřadže nowého kłuba.

Žane temschenje, žadny něšchor, žane Bože wotkasanje, žanu modletsku hodžinu, žanu kšeczenizu, žadny temschikhód, žane wěrowanje, žadny pohrjeb njejbny džerželi, bjes tuteho požohnowanja. Na dobrim starim chzemj žwěru džeržecj. U hdyž žmy na kždym tych wullich kšecžanskich žwjedzenjow, hody, jutry a žwjatki, žo dopomnili na jenu wožobu Eswjateje Trojizy, na Wótza, Eshna a Eswjateho Ducha, dha žo dženska dopomniny, so žu te tši wožoby jedny Bóh, a chzemj žo wot tuteho Trojenicžkeho Boha psches wšchě pschichodne njedzele pschewodžicj a trošchtowacj dacz: **My stejimy pod žohnowanjom Trojenicžkeho Boha.**

„Tón Snjes požohnuj tebie!“ Požohnowacj reka wšcho dobre někomu pschecj. Prijedny hacj žwěrnny nan a pobožna macjer žwoje wóczko sańželitaj sa tutón žwět a žo wjazy žamaj sa žwoje džeczi staracz. a njemózetaj, wonaj i požohnowanjom žwojej ruzy položitaj na hłowu žwojich džeczi. Tola wšcho požohnowanje žlabnyh čłowjekow je podarmity, žhiba so i dobroproščenjom Boha prošča wo jeho žohnowanje a je wuprošča. Bóh žam jenož móže požohnowacj; wón móže tež to sakliwanje tych žlych čłowjekow, kotřiž žwojim bližšim wšcho šte pschecju, do žohnowanja pschewobrocicj. Wot wšchedomóžneho Wótza pschidže wšchón dobry a dokonjany dar, wšcho žohnowanje. Tak jeho potřeba tón žwět i tyžaz hłuboch ranoj krawjazny; nasch wótzny kraj, do hłubiny hubjenstwa štorčenty; kždny dom se žwojej wšchelakorej nusu; kždny čłowjek, kiž žam wot žebje tola ničto njeje a ničto njesamóže! Bože žohnowanje je wšcho, šchož žmy a mamy: našcha žiwnošc; a našche kľba; našch kľeb a našcha drašta; našche sastojništvo a našcha česec; našche derje-hicze; našcha žwójba a našche pschecžestwo. Dobra rola a wšcha čłowška próza hiščeje njeda narosč wšchědny kľeb, je-li so Bóh nješčeje rožu a deščež a žlónčžo a čzoptotu, je-li žo wón tebie a tvoje džělo njepožohnuje. To je hižom tamny starosafonški pobóžny pójnal, kiž špěwa: „Je-li so Snjes kľěžu njetwari, dha džělaju podarmo, kotřiž ju twarja; je-li so tón Snjes něšcho njewobarnuje, dha wachuje wajhtar podarmo. Podarmo je, so wny rano šabe stawacze a potom dohlo žydacze a jěšče žwój kľeb se staroščemi; pschetož wón dawa jón žwojim pschecželam w španju“. Wšcho leži na Božim žohnowanju a na Božim wobarnowanju. Wón njewopusčeži, ale šđerži a swarnuje tych žwojich. Ty husto njejbny widžal te strachi, nimo kotrychž je wón husto tebie wjedł. Raž nanow a macjer na lubošč i wóczkom a i ruku džecžo wobarnuje, tak tebie tón njejbny Wótczej, kiž wšchě strachi widži a je wjetšchi dylti wšcha mšda. Šlowna wěž jenož, so my to we wěrye dowidžimy a žo teho šchłita Boha Wótza, wšchedomóžneho štworicžela njejběgow a semje tež pscheco trošchujemny a džakomni wušnajemny: Bóh mje štwori a šđerži, wobštara mje je wšchej žiwnošcju, sakhotwa a wobarnuje mje, a to wšchitko i luteje wótzomščeje bójščeje dobroty a žmilnošče, bjes wšcheje mojeje sakžuzby a dostojnošče. Tak našch dobry pschiklad, škalokrutny vjet wěry Luther se žamžneho nashonjenja žwojeje wutrobny a žwojeho žiwjenja w 1. artikulu kľwali. O, so by tež ty se žwojeho nashonjenja tak pražicj mohł, so njejbny pschewoštajemny něšajkemu pschipadej, kiž i tobu hrajka, kaž wichoř i čzomnikom; něšajkemu žurowemu wožudej, kiž jenož šle i tobu měni a čze čziviluje; twojim nahromadžemny pjenjesam, kotrychž pľacžiwosč je dwělomna; čłowjekam, kiž w nusu tola njemóža pomhacj. Ale so wšchšče tebie jedny wšchedomóžny Bóh a lubny wótczej, kotrychž tebie požohnuje a swarnuje; špěwaj jemu i dowěru 121. psalm: „Ja posběham žwojej woczi k horam, wot kotrychž mi pomoz pschidže. Moja pomoz pschidže wot teho Snjesa, kiž je njebjo a semju ščinit. Wón njebudže twojimaj nohomaj žo dacz podžunecj; a tón, kiž

eže swarnuje, njespi. Šlaj, tón wajhtar Šraelški njespi ani njedrema.“

„Tón Snjes rošhwěcz žwoje woblicžo na tebi a budž tebi huadny!“ Šdyž džecžo nana njepojka a pschi wšchěm jeho pschecželnym wabjenju jeho pschikasnje njedžerzi a pschestupuje, dha žo nanowe woblicžo se žurowym hñewom sacžmi a žo wot džěčža wotwobroczi a džecžo potom wě, so ma wotčacž derje saklužene khostanje. Šdyž pať nan i jažnym pschecželnym woblicžom na žwoje džecžo hlada, dha wone wě: wón na mje rad a žo na mje wježeli. Tež woblicžo teho Wótza w njebježach dyrbi žo se žurowym hñewom sacžmicj, hdyž wón na žwoje čłowšce džeczi hlada: kať maťo žu žebi i jeho žwjatnyh saknjew ščinit, i šelto šomženjow a pschestupjenjow žu wulku winu a šchrafu na žwoju hłowu nakopili! Tón Eswjaty Bóh, wón wotwobroczi a potaji žwoje woblicžo psched tym hrěšnikom w hñewje, ale i huadu wón je jim šako pschewobroczi w žwojim žymu. Jesuž Šhrystuž je žwětej pschewobrocžene huadne woblicžo teho Wótza. W Eshnu je tón Wótz nam huadny; pschetož Jesuž je to jehno Bože, kiž žwěta hrěchi nježe. Wón nježe našche khorosče a naloži žebi našche bolosče; ta šchrafa leži na nim, so bychmy my měr měli, a psches jeho rany žmy šakojeni. Šesom Šhrysta dla Bóh Wótz šako pschecželnje na naš hlada a my žměmy žo i druhim artikelom trošchtowacj: Jesuž Šhrystuž je mje šhubjeneho a šatamaneho čłowjeka wumohł, warbowal a dohł wot wšchitkich hrěchow, wot žmjerče a wot čžertomščeje mozy, niz se škotom abo šlēborom, ale je žwojej žwjatej a drohej krawju a se žwojim njesawinowatym čžerpjenjom a wumrjećom. Jesuž potajšim je nam šhotowal tu huadu, kiž hrěchi wodawa a šbóžnošč pschinježe.

„Tón Snjes rošhwěcz žwoje woblicžo na tebi!“ Jesuž to móže; pschetož wón je to žwětlo teho žwěta. Wón naš rošhwětluje, so Boha prawje pójnajemny, so wěmny, šcho je prawe a šcho je njeprawe a šcho žebi Bóh wot čłowjekow žada. Dajmy žo wot njeho rošhwěczicj, dha wón sacžeri čzmu hrěcha a hojšč žmjerče. „Ja žwěza žym, prijóđ žwěczu čzi, čžu we žwětle eže wodžicj. Šchtož ja mnu dže, tón we tej čzmi tych hrěchow njebžče kłodžicj; ja žym tón puez, ja poľazu, kať kłodžicj dyrbišch w žiwjenju. Ja poľazu, šcho šchłodne je, so dyrbišch psched nim čželacj; so to, šchož čžělu špodobne, šaklate dyrbišch reľacj. Ja twojej' dušche škala žu a k njebježam eže wodžicj čžu“.

„Tón Snjes posběhn žwoje woblicžo na tebie a daj tebi tón měr!“ Žohnowanje Wótza a huada teho Eshna pať žo nam jenož dostanje, hdyž je žwjatny Duch w naš škutkowal. Wo nim praži našch Luther we wukładowanju šecžeho artikla: „Ja wěrju, so ja žam se žwojeho rošoma abo mozy njemóžu do Šesm Šhrysta, mojeho Snjesa wěricj aniz k njemu pschicj; ale tón žwjatny Duch je mje psches ewangelion powoľal, se žwojimi darami rošhwěczil, we prawej wěrye wužwjećil a šđeržal.“ Šohož pať žwjatny Duch k wěrye pschinježe, teho pschinježe wón tež k měrej, k měrej we wutrobje a k měrej i Bohom.

„Daj tebi tón měr!“ Měr budž i wami! to běšče tón kražny postrow, i kotrychž žo židža mjes žobu štrawjachu a hiščeje dženska štrawja. Měr budž i wami! to je tež tón postrow teho štanjeneho šbóžnika na žwojich wučzomnikow a wěrjaznyh. Šhrystuž žam je našch měr. Šotrychž je naš tón žwjatny Duch k prawej wěrye pschinježl, móžemny wšfacz: „Bóh na naš špodobanje ma, něť wulki měr je bjes kónza, wšcha ščoržba kónz je wšala“. Šcho je žana wěž hódna husto haľle šhonimny, hdyž ju wjazny nimamy. Šcho je měr mjes ludami a měr w ludu hódny, tež haľle prawje dowidžimny, hdyž žmy jón šhubili. Wjazny bjes kónza wjazny hódny je měr teje dušche, teje wutrobny, teho

švédonija. Tón nam praji, so je pschi wschém serškim hubjen-
kwoje a pschi wschej čwilt hrěcha nam Bóh hnadny a da nam
funu směrom wuřnyč a směrom čahnyč do hětow wěczneho
měra. My njemóžemy ani šami šebi něšto rjenšche myšlicz a
wuprořyč ani druhim něšto lěpsche pschecz hacz to: tón Anjes
daj tebi tu čahnyje a tam wěcznyje šwój měr! Šchtóž šo měra
Božeho tróšchtowacz wě, tón je pschi njewjedrach žiwjenja a pschi
špřytowanjach dušche tola špołojny, runje kaž ptaczl čzišche šedži
w šwojim huědžiczkú w čžumpazych halosach nad šchuczazny
šolnami rěki.

„My dyrbicze moje mjeno na Israelske džěczi křascz a ja
budu je požohnowacz.“ Bože mjeno je wscho, šchtož je nam
w Bosy šjewienc a w bibliji šteji, žohnowanje Wótza a hnada
Syna a měi šwjateho Ducha. Měšchnit, šwozej ruzy wupřice-
křěje, to wot horjeka nuprořy a na lud dele kładže, jako šchit
na našch pucz žiwjenja. Wšcho žohnowanje pschińdže wot horjeka.
Bóh šam je psches Mójšaša pschitasaš, šwojich wěrjazych š tymi
šlowami našeho teksta přelnowacz. Žadny měšchnit je njeje
trunamafal; Bóh je je daš. Bóh šam potřim psches měšchnifa-
rt a ruzy požohnuje. A šchtož wón požohnuje, to wostanje po-
žohnowane wěcznyje. Šbóžni my, kiž štejmny pod žohnowanjom
teho Trojenicžeho Bóha; Bóha Wótza, kiž wěczny a wschomóžny
šteji wyschšche wscheje šlawišny; Bóha šyna, kiž šo w šlawišnje
šjewi jako našch wumóžniš a šbóžniš; Bóha šwjateho Ducha, kiž
w naš wěru šbudži a nam dopomha š wěrnemu žiwjenju. Wu-
šnajemy šo džakni: My Bohu Wótzemi a Ššynej šhwalbu damy,
tež duchu šwjatemu, wot šotr'hož wschitko mamy: Tej Ššwjatej
Trojizy, kaž bě wot špoczatka a nětko pschězo je a budže do šónza.
Šamjen.

Kř. w R.

Na šwjatu Trojizy.

2. Kor. 13, 13:

Bóh š wami, lubošcz Boža budž š wami!

Šlób: Budž šhwalba Bohu šamemu šc.

Bóh š wami budž Trojenicžki! — je pschecze žohnowane;
š nim šbóžnojče šu přenicžki, a dary požadane
nam dostale šo w Šesufu, kiž Ducha šwjateho je tu
psches šlowo na naš wulaš.

Šlaj! Božu lubošcz šhonimny a žiwje šacžuwamy
psches hnadu Šhryštušowu my, šdyž jeho lubo mamy
a we nim Wótza widžimny a wušwjećeni jeho šmy
we šwjatym Duchu š Boha.

Duch šwjaty duch je džěczatštw a š njebjěšam naš wodži
wschaf psches wěru do Šesufa, — wscho dobre do naš šlodži,
šo jako džěczi Bože my rad wolu Wótza čžinimny
psches lubošcz Božu šmani.

Trojenicžki Bóh žórko je wopradowže wscheho šboža,
wot njeho a psches njeho je a we nim lubošcz Boža
šo šjewila nam widomnje a našche čže byč žiwjenje
tu čžahnyje a tam wěcznyje.

Duž šhwalmy šwjatu Trojizy je šytu wumóženyh
psches lubošcz Božu w Šesufu a š Ducha wušwjećenyh
ša džěczi Boha Wjěřšneho, kiž šawdawš herbstwa wěczneho
šmy namafali w Bosy! —

Blóta.

Wlój šapřniš měšesche bohate žně. Pschěhladowaš šym šdždy
šut šwarjenja, ani holecžynu šomoršku njepšchelutujo. Wona
drje šo, wboha, šacžětwjeni, ale na to njěšmědžach šedžbowacz;
šyrbjach wschitko widžecz a wschitko pošnamjenicž. Potom pschi-

noschowasche mi moja pschewodžerka wschelate džěle holecžajeje
drašny a mjes nimi tež žadany šopaš.

Tón je wopradowže křahny! Šložene se šeleneje židy w po-
dobje „lapy“, wuděšjene š wčžurum wumjěššich šwětkow, šarlow
a šoralow a wupada taš křahnyje.

„To je křahnoscz“, šhwalu. „A taš šdyž je na šlowje“,
dodam.

Šolecze štaji šebi drohi čžepz na šlowu.

„Wuškotnje!“ šawołam.

„Šubju šo wam potajšim?“ šo holeczo woprašča.

„Š, tón čžepz je lubošny, křahnyje by wam pschistějal“ wot-
molwju, ale holeczo widžomnje njeje š mojej wotmolwu špołojom.

„Potajšim by byla rjana njewjesta?“

„Rjana, šawěšče rjana — a hiščeze rjenšča potom
šospoša. Dowoleče, šo byč šebi šměl tutu draštu naršřowacz.“

Šoleczo šo pošhmuri, ale čžakasche pošojnyje, doniž njebyč
š ršřowanjom šotowny. Potom šladasche mi do šapjery a
š njěšpošojenjom wupraji, šo še mni šydnymšchi:

Wopradowže jenož drašta! Čžehodla njěššče tež moju po-
dobu naršřowaš?“

„Šeho byč njedošonjaš a potom — mi na tym njěšaleži“,
wotmolwich šawěšče njegalantnje; ale hižo běch to rěšš a njě-
šěšche móžno wuprajenje wročzo wsacz.

Šoleczka šo šacžětwjeni a naštróži. Šěšche mi jeje žel, ale
njemóžach jej pošhacz. Wšchi tym dopomnich šo na wboheho
šlodženza a duž tež šo mi ani žofacz njěšasche...

„Šnajecze šoktora Šauerweina?“ wopraščam šo, šo byč
šrapjaze njěščenje pschetorhnyš.

„Šurja? Šnaju“, wotmolwi holeczka šakonizy.

Šaš tež to niž. Šnaje jeho tež š šchěženškim mjenom, kaž
wschitke Šłotowčžanki. Našch šprawny šoktor šo šam pschi-
šnawa:

Šowcžo jan mě groše Šuro,

Šněžam paš šněš šoktor šom.

„Lubošče maja šrótki čžab“ — žituju Šristina prawše
Šauerweina.

„Aj my šnajecze šašnicžki šoktorowe!“

„Šnaju a mam je“, wotmolwoja holeczo a pschiněše mi
šběrku šašni, čžiščěžanu we šchwabachu, š napřšnom: „Ššerbšte
štuzki“. „Widžicze, ale wasch Šurij tež praji: Ach, ta lubošcz
je taš šla... Nježelče tež wo lubošcz, šdyž je tajka šlamyššna
a njelubujče.“

„Ach ja tola lubuju a budu lubowacz a wudam šo!“ ša-
šłoczi šebi holeczo...

Wjěšel šo, šobry pašolo — šy šobnyš, šawěšče šy šobnyš;
šy dale š lubuššlom a budžěšch tež š mandželškim.

To šym čžyš, a nětko š Bohom, Šristina!..

(Šotraczowanje.)

Macžěny dom ewangelsko-lutherskich diafonišow w Draždžanach.

Bě to 19. meje 1844. W jenej šhěžy na „Čžěštej šašy“
w Draždžanach bě šo nahladna ličžba šnjěšow a šnjěšow šej-
šchla. Šěchu tam pschědy wschém duchowni a šěšarjo města.
W jenej šštwi w rózku šteji woktar, čžorny wodžety, a na nim
ššchiz a šwěcznišaj.

Bě to wscho pschihot kaž š wěrowanju abo šchěženju! Ani
to ani šamne! Šedny dom diafonišow šyrbjěšche šo wo-
šewricz a pošwjećicž po pschitšladže doma diafonišow w Šai-
šerswerth, teho přenicžeho mjes nimi, šo by kaž šuton š Božej
šomozu w duchu pošiznosče, lubošče a wěry šwoje džělo ša-

począł a wufonjał. Po samodnym a strowjazyjnym kłowje super-intendentny Heymanna stupi Theodor Gliedner, tón jnoma-safożer japoschtowstkeho hamta diafonissow, f woltarjej. Jeho wutrobu a kwiędonnje huujaze kłowa rěcza f tymaj kmiłuhmaj kotromaj, kotrejž je Kaiserswerthski dom wotpóskaf, jo byszaj pomahałoj safożicz nowy dom diafonissow. Diafonissa, to rěka tu: kłuzomniza teho Knjesa, teho doma, tych khorých a bėdnych, kłuzomniza tež teje kóhukotry! Se spėwom skónczi ko tuta kłutna a ja nasch kraj a lud wulzy wažna kwjatocznosć. Dom, kotryž dyrbesche kolebka naschich Draždzanskich diafonissow bycz, bė safoženy.

Bė to kłudny sapočatf: wotnajata kłėža, jachyrjo khorij a dwė diafonissy, to bė wscho! Gliedner bė tam shromadženym žónskim pať pschwołaf: „Luión skutk pschinjeke wulke žohnowanje do wischěch stron, najprjedy pať a prjedy wschēm wam, kotrejž seže jón we wěrje a lubosći sapočeli, wy rosćecze f tutym skutkom!“ Profetijske kłowo to tam! Dženža, po wjaz hacž 75 lětach my wėmny, so bė jemu dopjelnjenje date.

Te jachyri žónske a safožerki tuteho domu bėchu: Ulrika f Leipziger, kotraž bė we domje w Kaiserswerth czitala a nje-wotpocžowasche, doniž 19. meje 1844 to nastacze njedozpi; Wilhelmina f Brause bė ta druga, kotraž mējesche tón dom ja kwoje pjate džeczo; ta tječa bė hrabinka Louisa Charlotta Hohenthal, ta dušcha teho towarštwa ja nowy dom; a ta schtwórta Jda Rhode, jena f tych isjoch přenich pschedstejiczerkew towarštwa, kotrejž bėchu ja safoženje a idžerženje doma wutworile. Tej kmiłnej kotse j Kaiserswerth bėschaj Paulina Buttge a Karolina Schulz.

Schto lubosć a wėra tež kłabnych žónskich samóže, to nashonimy f kwojej wutrobnej radosći, hdyž 25 lět posdžischo nasch dom diafonissow wopytany, 19. meje 1869 a sažo 24. meje 1869, na tym dnju, na kotrymž bu 25 lětny jubiley doma sjawnje kwjeczeny. Knjeni Thody mõzesche jón hischēže kóbu kwjeczicž a ko wjebelicž na 25 lětnyj žohnowanja potnym rosćenju a pschibowanju towarštwa a doma. Džen 19. meje bu domach kwjeczeny w tym domje na „Budyshskej hažy“ a lubosć f domej a jeho kotram a džakownosć ja wopokajanu lubosć porjeišchi kwjedžen f rjanym darami na pjenjesach a druhim; darjenty bu n. psch. pjenježny khamor f napisomom: „Moje je woboje, kłėboro a sloto, praji tón knjes Zebaoth“; harmonium, kotryž bu f jentym wyskazym: „Schwal teho Knjesa“ wot diafonissow pokwjeczeny.

„Schwal teho Knjesa!“ bė tež to hežlo druheho dnja, 24. meje. K temu huwawasche, schtož bė dom nashonil w kwojich přenich 25 lětach:

Dwė lēcze hakle bėchu diafonissy džėlale, a hižo bėsche wotnajata kłėža na „Cžėskej hažy“ pschemala. 3. Oktobra 1847 pschekydlichu ko wone do noweho rjaneho, wot sahodny wobdateho domu na Budyshskej hažy, kotryž nětf žyly kwoj mjenowachu — tón tam na „Cžėskej hažy“, to bė ta kolebka, tutón bė nětf tón macžerny dom. — 10 lět posdžischo pschittwarichu žebi žhrkwičžku. A f lětami bė tón a tamny nowotwar a pschittwaril ko twaricž dyrbjał. Je tam to nětf w lēcze 1869 macžerny dom f hospitalom, jena domisna (Herberge) a jena schula ja kłuzomne holzy, jedyn hospiz, jedyn dom ja male džeczi (Krippe) a jena wufhowarńja ja džeczi. A tón macžerny dom je dwė džowzy na džėlo wupóskaf: Bethesda, tón dom bėdnych w Nižej Lőžnitzy a Magdaleniny aghl. W Lőžnitzy maja diafonissy tež to t. m. Luisiny wotkasanje (Luisenstift), jenu schulu a wufublarńju ja holzy wyschich worscheow, kotrejž bu wot Luisy f Mangold wustajene.

Škotrow je jich hižo 101, a wone džėłaja w domje, w Draž-

džanach, w Lőžnitzy, po Sakskej, haj kamo w Ružowstkej a pola Finow; wone skutkaja je žohnowanjom w domach ja khorých, bėdnych, kłudnych, male džeczi, w schulach ja male džeczi, w wufhowarńjach a jastwach. Sa to wscho džakuje ko kwjedženstka shromadžišna tomu Knjesej we wykósczi. Soli Deo gloria! Bohu kamemu budž cžecž! je tež to napisom cžeknych wrotow pschi jastupje. A j wėže w meškim kłonzu kłahowaza módra kotroj diafonissow wufnowa f temu je kwojim napisomom: „Wón dyrbi rosć, ja pať dyrbi wotebjeracž!“

Tute hežlo rosjažni, kwoje kwjedženstke přėdowanje skónczejo, duchowny diafonissow, Heinrich Fröhlich takle: „Wich tym dyrbi to wostacž! Wschitko a we wschitkim Khrystuž! To budž te hežlo dale a pschezo w džėle teje lubosće, we wojowanju teho žiwjenja, w nusy a w kmiłerezi!“

Heinrich Fröhlich, so bu tón muž f duchownym pschi domje diafonissow, to bė tón najkrajnišchi dopofas ja to, so tón Knjes derie mēni f žylym domom! Kaf starasche ko wón wo wucženje a wuhotowanje kotrow ja to wulzy wažne a cžėke powołanje! Kaf scžini wón jim tón žyly wustaw tam na „Budyshskej hažy“ pschezo bóle ja „macžerny dom“! Kaf porjeišchowasche wón to smuštne a jwontne žiwjenje w tutym domje! Kaf je wón možny přėdať, tak so po jeho powołanju w lēcze 1856 modlėška jala domach wjazy wulka dosć njeje! Žyrkej dyrbi ko twaricž a ko tež dotwari! Kafki bė to muž teje modlitwy!

Wėrjaza modlitwa wufhadža f doma a f žylyho wustawa diafonissow, Bože žohnowanje pschikhadža do njeho! To te nashonjenje tych přenich 25 lět; to wobkřėdžca te mejške dnj lėta 1869. (Wotracžowanje.)

Žyrkej a stat.

Wólby do žyřtatneho žejma žu psched durjemi. Wobžarujemy, so ko Šserbja tu šchēžpja do dwėju stronow, kotrejž wobej prajitej, so stej kšchescžjanskej a ja kšchescžjansku žyrkej a kšchescžjansku schulu wustupijetej. Njemohłoj tu wėra a narodnosć žo ijednocžicž!? Wle přjedy hacž je to psche posdže! A njedyrbjała tu narodnosć, potajkim Šserbstwo, Šserbow ijednocžicž móž f jenej jenicžlej stronje, f žerbstkej stronje, liž čže kšchescžjanska bycz!?

Schtož f wólbye krocži niz jeno jako polititar ale tež jako kšchescžjan, tón tež ko njedy rosžudži ja stronu, liž ma kšchescžjanskich samėrow pschi kwojim džėle a kšchescžjanskich mužij na cžole! A sažo, kóždy a kóžda dži f wólbye a wol! Njetwoli-li f tivojej papjerku, wolisch tež bjes papjerki, a to pschezo tu stronu, kotraž wjetšchinu dostanje, a ty potom nimašch žane prawo — kwaricž na te strany, na žejm, na wobstojnosće; a nětkle tola kóždy a niz nijenje kóžda rad kwari.

Š bliska a f daloka.

W Budyshcinje buchu kwjatki žrjedu po kwjatlach dokwjeczene je žerbškim dnjom, kotryž Šserbow w schtyrjoch wschelastich kšhadžowančach ijednoczi. Bu wo wjele a wulzy wažnych wėžach rěčane a jednane. Dróbnischo pschinjekemny w pschichodnym cžėple. Pschjemeny wutrobneje, so by wschitko to wusradžene a postajene, wóžebje to duchowneje konferenzy, bylo Bohu f cžeczi a Šserbam f wuzitku!

Wudawa „Šserbštka Lužiza“, družstwo f wobm. ruř.
Samolwity redaktor: farat W h r g a c ž w Nošacžizach.
Cžisččž Šsmolerjež knihicžisččžerńje w Šserbstkim Domje
w Budyshcinje.